

מגן אברהם או"ח סי' רמט

ה פדיון הבן. ופדיון הבן שער זמנו אסור לעשותו בערב שבת. ומילה, אף על פי שער זמנה, כגון שהיה חולה בשמיני, מקרי זמנה קבוע, דכל שעתא ושעתא זמניה הוא, (י) דאסור להניחו ערל, (כן משמע בתוספות במועד קטן סוף דף ח'). ועיין מה

תוס' מו"ק ח: ד"ה מפני

וגם אין רגיל לשהות דבר זה עד הרגל וסעודת ברית מילה מותר לעשות בחול המועד דליכא שמחה כדאמרין פ' קמח דכתובות (ד' ט). דלא מזכרין שהשמחה צמיעו משום דאית ליה זמנה לניוקא אי נמי כיון שזמנו קבוע אין לבטל זה מפני זה אצל סעודת פדיון הבן נריך עיין אס מותר לעשות במועד ואין לומר הא זמנה קבוע¹ תינה צומנה שלא צומנה היאך יהא מותר ונראה לי דקיימא לן כרז אשי דדריש צמגיגה בפ"ק (ד' ט: וס) צמגך ולא צמשתך ואינו אסור לערב שמחה במועד ועי"ל דלא חשיבי שמחה צמחה כי אס סעודת נישואין לצד:

חכמת שלמה להגר"ש קלוגר

והגאון ר"ש קלוגער בחכמת שלמה כ', שמנא ראה מהגמ' שאס לא פדה בנו הבכור ביום ל"א עובר בעשה בכל יום, דגרסינן הכא, חנן החס, הערכין בשעתן, ופדיון הבן אחר שלשים יום, ופדיון פטר חמור לאלתר, ופריך ופטר חמור לאלתר, ורמינהי אין בערכין וצמירות וצפדיון הבן וצפטר חמור פחות משלשים יום, ומוסיפין עד עולם. א"ר נחמן לומר שאס פדא פדיו. רב ששת אמר לומר שאינו עובר עליו. ופרש"י, לעולם מצות פדיון פטר חמור לאלתר והא דקמיני אין צפטר חמור בפחות משלשים, היינו שאינו עובר עליו עד שלשים יום מכאן ואילך עובר. עכ"ל. ומוכח שאפי' צפדיון פטר חמור דקיל, לאחר שלשים עובר בכל שעה ושעה, כ"ש בכור אדם דחמיר טפי. ואף דרב נחמן משני החס צמין אחר, מ"מ לדינא לא פליג בהא על רב ששת. עכ"ל.

נשמת אדם הלכות שבת כלל א'

[א] המ"א בסי' רמ"ט¹ כתב בשם תוס' במועד קטן² לחלק בין מילה שלא בזמנה ובין פדיון הבן, ואזיל לשיטתו שכתב בסי' תקס"ח³ בשם התוס'⁴ דלא הוי סעודת מצוה⁵. וצ"ע שהרי גם בפדיון הבן כל שעתא ושעתא זמנו הוא, וכ"כ בחינוך מצוה שצ"ב וז"ל, ואף על פי שאין למצוה זו זמן קבוע דבכל שעתא ושעתא, אחר ל' יום זמנו הוא כו'.⁶ וכן כתב ביש"ש ב"ק פ"ז סי' ל"ז דסעודת פדיון הבן אפילו עבר זמנו מכל מקום כל יומא חיובא הוא, ע"ש.

משנה ברורה סי' רמט

בפ"ה לתאבון: (יב) ברית מילה. אפלו^ט אם אינה בשמיני ללדתו, כגון שהיה חולה בשמיני ונדרחית, מכל מקום מקרי זמנה קבוע, דכל שעתא ושעתא זמנה הוא, דאסור להניחו ערל אפלו יום אחד, ט"ז וכן בפדיון הבן אפלו עבר זמנו, מכל מקום כיון שזמן הדין אפלו אחר שלושים יום כל שעתא ושעתא רמיא חיובא עליה לפדותו, ממילא מתר לעשות גם כן הסעודה: (יג) מתר. דהיא גם כן סעודת מצוה,

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMIPORTAL

KOLHALASHON